Pentru Ilinca Thea

VIA DOLOROSA

Drumul a fost pavat Cu piatră de stâncă Din adâncul pământului Piatră ascuţită Tăietoare de carne împărătească.
Drumul a fost gândit Odată cu naşterea Lui Să urce cât mai sus Şi mai învolburat Pentru a da preţ Urcării.
Drumul a fost împodobit Cu cedri
Pentru o tainică împreunare Cu Cel ce avea să-1 urce
Urmat de-alaiul morţii
înspăimântătoare.
Drumul a fost făcut
Şi pentru noi.
Din fiecare cedru
Ni s-a croit o cruce
Pe care s-o urcăm
La locul unde ne aşteaptă
El.
10

INFLORESCENŢĂ

Te aud în fiecare zi
Cum strigi la mine, Doamne,
Şi îţi răspund
Din locul care sunt
Căci Tu mă ştii
(Şi nu pot să Te mint
Chiar dacă sunt cu vină-acoperită).
Tu mă citeşti Şi numele mi-1 strigi Un heruvim trimiţi Din cerul Tău înalt.
Mă vrei cu Tine, lângă Tine,
Iar eu te-ncerc cu propria-mi
Visare
Şi din pământul prea sterp
Din care sunt
Vreau să răsar spre Tine
Ca o floare.
11

SERVUL TĂU

Doamne, Numără-mă Printre soldaţii Tăi.
Sunt aici, pe pământ, Planeta pe care Ţi-ai trimis Fiul.
Sunt aici,
Vieţuiesc între noapte şi zi
Vai, te alung când mi-e bine -
Te chem când mi-e teamă
Trupul e mic
Inima-i mare
Alerg după Tine
Te pierd prin hăţişuri
Un pas mă ridică
Altul scoboară
12
Rănile, trupul mi-1 înconjoară
Vindecă-mă Tu de greaua povară.
Dă-mi mâna cu stele
In stea mă preface
Ridică-mi privirea

Prea grea de păcate
Vreau să văd norul
Pe care tronezi
Şi serv să-Ţi rămân
Sub sandaua-Ţi de ceaţă.
Doar Tu, poţi, Doamne, să mă redai La viaţă.

CHEMARE

DRUMUL SPRE TINE

Te chem:
E prea devreme, spune nebunul.
E prea târziu, spune scepticul.
Tu ce spui, Doamne?
Peste lumina difuză
Din ochii mei
Mă agăţ de o aripă
Albă
Şi încerc să plutesc
Spre Tine.
Doamne,
Câte îndoieli
îmi brăzdează
Zborul.
Şi nu ştiu
Dacă picioarele mele

Cerul
In care Tu pluteşti
Ca spuma mării
S-a îngândurat.

14
15

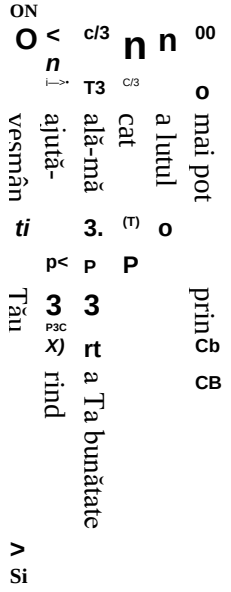

I

EVA

Doamne,
Iată mărul din care-am muşcat
E dulce
Şi zeama lui
mi-a spălat trupul
gol încă.
Tu

m-ai clădit
după frumuseţea grădinii
în care-am locuit
cu primul bărbat
dăruit de Tine.
Tu ai îngăduit
Muşcătura cea dulce
Şi de atunci trăiesc
Frumoasă ispită
Pentru zeii adâncurilor
Nemaivăzându-Te.
Tu
Te-ai ascuns după rugul aprins
în slava Ta
Şi numele nu mi-1 mai strigi.
Viaţă înseamnă el
Dar viaţa s-a stins
în prima muşcătură
A mărului dulce
Din grădina
în care n-a mai plouat
Nici o lacrimă a Ta.
Cheamă-mă, strigă-mă.
Udă-mă.
Creşte-mă.

20

ULTIMA SPERANŢĂ

Lumina
Răsare neobosită
Ca un semn de întrebare
Unde mă aflu
In acest furnicar
In care fiecare vine şi pleacă
Omoară şi-nviază cuvinte?
Pe aripile mele
S-a strâns polenul zilelor multe
Şi în zadar încerc
Să-1 ning
Pe pământul brăzdat
Ca un obraz.
îmi caut perechea Cu aripi de fluture Cu care să zbor
Până la corabia lui Noe Şi să mă îmbrac De bunăvoie. Apele cerului Cuprind picioarele, E ceasul târziu Al istoriei Şi lumina, Semn de întrebare, Aşteaptă răspunsul întru salvare.

PROMISIUNE

Iată-mă
Am venit
Cu faţa acoperită de ceaţă
In ceasul întâi
Al renunţării mele.
Iată-mă
Spune dacă-mi ştii
Numele,
Dacă îl poţi culege
Din miile care vin

La picioarele Tale.
Iată-mă
Am tălpile însângerate
De mers.
Prin viaţa nesfârşită
A păcatului
Ard.

22

23

Iată-mă
Tronul Tău e aproape
Şi mâna întinsă
Mi-a promis dragoste
Şi mi-a promis iertare
Pentru mine
Şi pentru fraţii mei
Care stau în genunchi
în faţa dragostei
Tale.
Mai ştii? N-am uitat.

24

DIMINEAŢA DE PLUMB

Cineva mi-a strigat
Numele
Intr-o dimineaţă de plumb.
Soarele stă să răsară
Peste gândul
închis de iubire.
Dacă mă auzi Nu-mi răspunde. Fă un semn de cruce însângerată între cele patru zări.
încerc să mă prind
De o latură
Şi să o învârtesc
Ca pe un titirez
Până când
Roata
Mă va arunca
Peste oceanul
Inundat de Tine.

CORUL ROBILOR

Soarele meu
Strălucea încă pe cerul senin
însetat după o cană cu rouă
Cobor privirea spre treptele reci
Care duc spre pământ
Şi număr să văd câte mai sunt
Câte păstrează
Urmele trecerii
Prin timp spre timp.
Veniţi să strângem recolta
Noi, cei puţini,
Soldaţi ai răbdării păgâne
Cu semne de lanţuri
La mâini şi picioare.
Adunaţi lacrimile voastre în palme

Şi păstraţi-le pentru ziua de-apoi
Hainele vor trebui spălate
Ca să fie curate La întâlnirea ce ne duce Mai vii ca niciodată Spre cruce.
Aici nu vom plânge Vom fi toţi şi fluturi şi miei Şi nu vom avea mai mulţi Dumnezei.
30

DĂ MÂNA TA

Am jertfit omul din mine Impăcându-ne.
Am jertfit clipa trăită Pentru marele timp Intâlnindu-ne.
Cât de bun a fost gustul mărului Din care-am mâncat Fără să mă hrănesc L-am jertfit.
Privesc lemnul înflorit . Pentru a câta oară? Şi văd în el O punte peste cer Al celui cu chip Fără chip.
31

£?*£*£

< 3
P (fă O 3
pc
O
O
3m?
pe O. «> tf.
tn S> 3 3
pe 3 P. 3
P îî H P< 2- §'
ft> p
***&* H**
o 3
tt *S*
***P* T**
H »
&
p<

ECOU PESTE TIMP

Ca să deschizi cerurile necuprinse
Şi strigând:
Eli, Eli, lama sabactani,
Te-am auzit
în ecou peste timp.
Dă-mi să beau
Din cupa Ta cu lichidul amar
Un strop.
Dă-mi mâinile Tale sângerânde
Pe trupul meu
Să pot înţelege iubirea.
îndumnezeieşte-mi moartea Să pot trăi în inima Ta.
35
Bând amarul acestei lumi
Voi striga:
Eli, Eli, nu m-ai părăsit.
Iubirea
Va înflori şi în mine
Primul copac
Din care Tu ai spus:
Să nu mâncaţi.
36

MUNTELE MĂSLINILOR

Fericirea

n-a avut chip
decât pe Muntele Măslinilor.
Din ruga Lui
Au renăscut florile
Şi speranţa
Pentru cei săraci în duh.
Şi dăinuie peste lemnul cuprins de tărie
Prin moartea unui Om
Omul tuturor oamenilor
Şi al îngerilor,
Fericirea.
Tu, Prinţ rătăcit Ai fericit pământul Care Te-a primit
O noapte, o zi şi încă o noapte Pentru ca din trupul Tău rănit Să prindă pildă Leproşii şi morţii şi ciungii Şi apostolii.
Vino peste timp,
Arc al fericirii,
Vino,
Să-Ţi mângâiem trupul
Şi să ne vindeci rănile
Cu rănile tale,
Vino,
Pe Muntele Măslinilor
Să putem trăi fericirea
Celor plini de duh.

38

DIN IUBIRE

Ai venit
Solie a timpului din urmă Să spui adevărul Despre viaţă şi moarte.
Ţi-ai frânt trupul
înainte de a ajunge pe cruce
Şi l-ai dăruit cu iubire
De hrană
Pentru cei flămânzi.
Din hainele tale
Ai îmbrăcat pe cei goi
Şi ne-ai învăţat în cuvinte simple
Să ne iubim unii pe alţii.
Coroana ta de spini, Lumina noastră de-acum,
Ne cheamă.
Ai murit în fiecare dintre noi Inviindu-ne.

40

URMELE PAŞILOR

Inima Ta
Se zbate în palma mea
Dreaptă
Ochii se cuprind de lumină
Şi lacrimi curg
Pe pământ.
Urmele paşilor Tăi Urcând drumul iubirii Se păstrează încă.
Le sărat. în genunchi
Urcând
Până spre creastă
Să-ţi aşez inima

Peste inima mea.
41
E cald şi bine La locul crucificării Tale Când în speranţă am strigat: Eşti fratele meu Cuprinde-mă-n cercul Tău De iubire.
42
i
CUVINTELE TALE
Tu spui:
„Fii asemeni Mie"
Când carnea putrezeşte
Zilnic
Nefiinţa din mine
Mă cheamă
Pe cărări neumblate
Pline de întuneric.
Pleoapa se zbate
Odată cu inima mea
Ţinută în palmă
Mâna Ta cum să-mi aline
Neliniştea
E încă rănită
Şi nimeni nu vrea
Să plângă
Peste rănile ei
Proaspete.
43
Am chemat lumina
Din întunericul greu.
Tu spui:
„Te aud
Nimeni nu mă poate vedea
Şi să rămână viu"
Dar m-ai văzut Tu
Şi totul a fost
Posibil.
44
DRUMUL SPRE CRUCE
Coboară-Te de pe Cruce
Şi plângi o dată cu noi
Priveşte jur-împrejur
Ca un Om
Calcă pământul
Suntem fraţi amândoi
Tu sus
Eu jos
Minunează-Te de răsăritul
Lunii
Şi de apusul soarelui
Vino în odaia mea
Plină de amintiri
Deşarte
Pe raftul din dreapta

Stă Cuvântul
Patul a luat formă de Cruce
Cum pot să ,aşez
45
Peste el
Când mai poartă căldura trupului
Vino
La mine-n odaia
Plină de ciungi şi săraci
Vino
Omule-Om
Şi învaţă-ne exerciţiul învierii.
46
ZBORUL ARIPII
Aripă frântă, Aripă bună M-atinge pe lună.
Aripă cuib, Aripă fire M-atrage-n iubire.
Aripă izvor, Aripă de zeu Dor de Dumnezeu.
Aripă-n lumină, Aripă jos, Aripă sus, Până la Isus.
47
VINDECARE
Ştiu
Doar Cuvântul Chipul nu mi-a fost Dat să-1 văd.
Rugul aprins Arde în mine Flacără vie Dătătoare de soare.
Lemn sfânt
îngropat în tăcere
Uns cu mir
în feciorelnică taină
înfloreşte.
Coroană pe frunze Pecetluită cu duh Arde.
48
Lasă-Ţi mâinile
Aici, lângă trupul meu
Să le ung
Cu nectarul din flori
Şi rănile Tale
Se vor vindeca
Odată
Cu sufletul meu.
4. Timp fără istorie
49
BOB DE LUMINĂ
Isuse,
Apără-mă Tu de mine.
Coboară-Te-n lumină
Lumină difuză de seară
Şi ajută-mă
Să-Ţi şterg lacrimile
Adunate pentru mine.
Ajută-mă să nu Te mai doară
Poverile mele
Şi fă-mă sămânţă
Roditoare
în pământul din mine
In care Tu

Mi-ai făgăduit
Că am să rodesc
Un bob
De lumină.
50
OGLINDA DESĂVÂRŞIRII
Privesc cu uimire Chipuri aşezate în oglinda Lumii.
Ochii, cer însetat, Pătrunzători până-n adâncuri Descoperă fiecare atom Al creaţiunii.
Dar cui îi e dată bucuria Despărţirii luminii de întuneric, A bucuriei de întristare Şi cine poate sângera
Sub lespedea îngropării?
Rămâne taina întâlnirii cu Chipul
51
Asemănării din noi, Taina
înveşmântăm cu umilinţa Neascultării. Va veni o zi
Când chipurile aşezate în oglinda Lumii
Se vor descoperi Unul faţă de altul La ceasul dreptului sfârşit Şi al desăvârşirii.
Va veni o zi
A răsplătirii
Celor ce-au ştiut să urce
Muntele
Ducând, alături de Tine,
Crucea învierii.
52
AI VENIT
Ai venit
In mijlocul nostru
Pentru noi.
Şi nu ne-ai ales
După chip
Chipul Tău
Era ca al meu
Chip de om
Doar carnea era altfel.
A mea era din lut A Ta era din rază.
53
ÎNTÂLNIRE
Mi-am descătuşat fruntea
De pliurile timpului
Am lăsat lumina
Să curgă peste trupul învins
Şi cearcănele
Le-am alungat
Cu un pumn de rouă
Fierbinte.
Iată,
Peste lutul uscat
Am pus haine de
Sărbătoare
Şi am purces la întâlnirea
Cu cerul.
54
MĂRIA MAGDALENA
Mă aflam între noapte şi zi

Vânzarea nu se încheiase încă
Doamne, păcatele lumii
Pluteau peste fruntea-Ţi
Neîncoronată de spini.
în odaia prea mică
Erau laolaltă şi bogaţi
Şi săraci
Şi datornici şi laşi
Tu, chip de Om întrupat,
Vorbeai despre noi,
Despre toate.
Cad în genunchi
La picioarele Tale
Eu, păcătoasa, Măria Magdalena,
Cu lacrimi în ochi
Şuvoaie curgând
Şi nu Te întreb de Ţi-e voia
Să-Ţi spăl toate drumurile
De pe tălpi
Cu lacrimile mele.
Părul meu despletit
îl aşez covor
Sub tălpile tale,
învredniceşte-mă să-Ţi pregătesc
Trupul
Cu mir să Ţi-1 ung
Mir scump
Păstrat pentru Tine
Căci va veni ceasul
Iertării mele
Şi vânzării Tale.

RUGUL APRINS

Iată,
Un deşert aprins la picioarele mele
Cum voi putea să-1 străbat
Nu e clar
Dar ştiu
Că după puterile mele
Voi încerca s-ajung.
Să ajung la rugul ce arde
Demult
Demult
Şi la lumina lui roşie-strălucitoare Chipul Tău Nevăzut să îl văd.

MĂRIA

Pe zidul meu Ţesut-ai liane verzi Şi înăuntrul casei M-ai botezat cu scuturi.
Tu eşti iubire Şi iubire-n mamă Pe Fiul tău Născutu-1-ai din rază.
Mai plânge cineva ca tine pe fiul ei
Când în smerenie
Vegheat-ai
în noaptea ce ne-a renăscut
Pe noi?
Mărie, zâmbet de fecioară,

Se va-nnopta curând
Şi pe la noi,
Cu steaua care-a răsărit
Coboară
Coboară-n taină de Cuvânt
Şi cu blândeţea cea nemăsurată
Mai zi-mi o dată de mai sunt.
59

AŞTEPTARE

E mcă mut în seară
Şi trupul muritor
Nu vrea să moară
Aştept
Ca vinul să se limpezească
Şi pâinea să se coacă
Pentru cină.
Tu eşti
Izvorul stâncii mele
Adapă-mă.
Şi dacă nu pot încă Faţa să Ţi-o văd, Luminează-mă.
Şi dacă tot cenuşă sunt
în calea Ta
Modelează-mă. După chipul Tău.
Seamănă în pământul meu Bob de rouă Şi udă cu ea Necuprinsul.
Şi dacă glasul
60

IARTA-MA

Puţin la trup
Dar mult la vorbă
Sunt.
Viaţa mea fie chivotul Tău
Şi-n urmă
Crească măslinul.
Iartă-mă, Tu
Cel împovărat de mine
îngenunche-mi vina
Iubindu-mă
Din durere
înviindu-mă.

5. Timp fără istorie

65

LUMINA PROMISĂ

Cât de grea Povară îmi sunt Numai Tu poţi să spui.
Lacrimă-n cer peste mine
Se-nnoadă
îngroapă-mă-n vălul
Iubirii
Şi seara
înainte s-adorm
închină-mă Ţie
Promisă
Lumină.
66

IMNUL BUCURIEI

S-a făcut ziuă
în inima mea
S-a făcut ziuă
Lumina curge în valuri
Şi-mi cuprinde odaia
Vino să vezi
împreună cu mine
Zorile acestei bucurii
Nu mai e nici un colţ
De nepătruns
Domnul locuieşte aici
Prin Cuvânt
Ascultă-l şi te vei îmbogăţi
De toate frumuseţile lumii
S-a făcut ziuă
în inima mea
S-a făcut ziuă
Trupul meu e curat

Os **oo**
O S O
o 3- c
a a ►a
g r PC
c b o
6? I B
g & 3
...
¡¡¡
p ►§
•a. »
CC t»
P< p,
o
a. o
cr
r-f' O
c
•8
a*
5 S
P,
pt
f J ^

EDEN

Grădina
E cuprinsă-n noi
Şi mărul primordial
A-nflorit.
Coboară cerul
La lumina ochilor noştri
Şi aria Ta de înger
Păzitor
Să ne şteargă lacrima
Dulce-amară
A firii.
Grădina

E plină de sunet
Chimvalele se unesc
Cu cântecele noastre, ,
Un psalm de mărire
Prinde cuvânt
Din Cuvânt.

71
Aşa a fost, Lumină a fost acolo In începutul acela Când omul se juca împreună cu fluturii, Cu florile Şi cu Lumina Ta.

72

LAODICEA

Suntem cete
Stinghere
Dintr-o armată
De pace
Cuvântul Tău,
Vie lumină,
Alunecă
înaintea paşilor noştri.
Mai aprinde un rug Pentru ochii Ce-ncearcă să vadă Locul încă pustiu Al aşezării noastre.
Tu poţi închide cerul Peste frunţile noastre, Mâini ridicate

73

■1

Te vor cuprinde-n Braţe.
Doar Tu poţi să ne dai Veşnicia Cum spus-a Cuvântul dintâi.

74

CĂRĂRILE LUMII

De la piciorul Crucii Unde plânsul etern s-a plâns S-au pornit la vale Cărările lumii.
Cine poate desprinde
Coroana de spini
De pe fruntea Ta, frumosule Om,
Cine, îngropând-o în lutul primordial,
Va aştepta
Să-nflorească
Acela va şti
Că nimic nu este
Prea mult
Sau prea puţin
Pentru salvare.

75

ÎN NOAPTEA ACEEA

Ochii s-au spart de atâta privire în gol
Lumina lor rece şi clară
O ţineam în mâini
Ca pe nişte sfetnice adevărate
Şi pluteam căzut-ntr-un vis
Fără vise.
Şi Te chemam fără nume aşa
Cum chemăm moartea
La capătul puterilor.
Mă urmăreai, ştiu bine,
De undeva din spate

Te simţeam de-asupra capului
Sabie cu tăişul rece
Ca o felie de gheaţă.
Părul răscolit în neliniştea Vântului
76
Mai purta mirosul de mir Adunat de pe tălpile Tale.
In noaptea aceea Te-am ştiut.
Şi nu cântase cocoşul.

77

DISTIH

Tu poţi clădi din trupul meu o biserică Aşa cum din trupul Evei ai clădit o lume.

78

SEMNUL CRUCII

Tatăl nostru din ceruri
Eşti prea mult zugrăvit pe pământ
Chipul Tău nevăzut
Se înfăţişează în milioane de feluri
Pe ziduri, pe lemn, pe sticlă.
Ştiu că exişti
în firea fiecărei făpturi.
Tu vii la căpătâiul meu când Te chem
înveşmântat în lumină
Şi-mi vorbeşti ca un om
întrupat din ne-ntrupare.
Mâna Ta singură alină
Răgazul pe care-1 mai am
Pentru a-mi desluşi sufletul
încorsetat de marile întrebări.
Şi mai ştiu Că fiind
79

oo
» o g Qi* o &* ş > > s Qf. » fs" g-1
P pt
o a r*
ni D^ HJ
"2 9- o
o p> sr E; < &* <-
*t} o o
3 3
i. lE
p>
3?
ES. H^ 5*
p rt ►O
&■ o. <n
?li
o- P S S
£• 3.
C 3.
p c<
5 o pe o
Cu t3
(D —;
I1!

« a B
(TQ
P>
►O 3
T3
3 * & <=
P 2. 3> <" g
S -■ CU 3. "' T3 3 O" O
B 3 3 U 5 5 " 9- o
o TB
5- ^ a» a>

ROD

Lumina s-acopere pământul Şi cerul să se nască Din nou.
Preţul fiecărui rob A fost plătit în ani de lumină Prin cuvânt.
Pom răsărit Dintr-o cruce uscată în mijlocul mării Ai dat rodul dintâi.

STRIGĂTUL IUBIRII

De-aş fi eu singură Păcatul lumii Răsări în păcat Şi salvează-mă.
De-aş fi cenuşa Zilelor grele Arse în ascultare Răsări în cenuşă Şi salvează-mă.
De-aş fi mărul
Primei cunoaşteri
Muşcă-1 o dată cu mine
Şi sâmburii rămaşi
Sădeşte-i
Udă-i cu lacrimile Tale
îngrijeşte-i

Ca să răsar
în nemărginirea
Iubirii.

DRUMURI IN PUSTIE

Să-l citesc.
Şi să-L dau preţ de vamă
Pe dramul ce-1 apuc.
Drumuri în semn
De cruce
Presărate de-a lungul vieţii
Pe care s-apuc?
Vocea slobozită din piept
N-are ecou
Nimeni nu răspunde de sub cruce
Paşi perindaţi
De-a valma drumului s-arată
Şi în colbul gros
Se-amestecă truda cu izbânda
De-naintez pe dramuri
De dreapta sau de stânga
Să văd doar cruci nescrise
Neroditoare vămi
Opreşte-Te o clipă de viaţă
Lângă mine
Dă-mi spinul din coroană

CHEMARE DIN ÎNALT

Vino lângă mine,
Mărite Domn,
Mâna Ta nevindecată încă
De rănile pustiului
Pune-o peste ochii mei
Atinşi de lumină.
Ştiu
Că la Tine e cald
Lumea nu e cuprinsă de ceaţă
Cântă în coruri iubirea cu Tine
Şi lanţuri se sfarmă din cer
Peste noi
Iar eu
Te chem lângă mine
Să-Ţi spun ce năpraznic
Mă chinuie setea de apa vieţii.
Ce greu e aici pe pământ

Când iadul şi raiul
Cântă-mprejur.
Genunchi sunt răni
Peste rănile toate
Ce leac ar putea să le-drepte
Când Tu eşti în ceruri
Şi eu sunt al Tău?
Coboară în casa
De Tine clădită
în colţul de taină
Te chem să mă aperi
Să mor pentru Tine
Ş-apoi să-nviez.

URCARE LA CER

Dacă prin mila vremii
Mă înveşmânţi cu Tine Şi mă ridici prin duhul Care vine. Vine.
Nimic mai simplu
Decât să mă gândesc la
Tine
Veşnicul şi întâiul meu
Tată.
Cu cât m-apropii
Mă depărtez de mine
Te laud şi Te caut
Prin cerul plin de stele
Apleacă-Te spre mine
Prin îngerul Tău bun
Şi lasă-l să lucreze
Pământul ce mă strânge.
Eu pot rodi sămânţa Durerilor păgâne Dar pot să mângâi cerul Ce-mi pare nesfârşit

RUGĂ

Aş vrea să fii Copilul nenăscut Să nu fi primit Botezul cu pietre Al lumii.

•

Aş vrea să fii
Chipul nebrăzdat
De suferinţele unei vieţi
Trecute
Prin apele de foc
Ale timpului.
Aş vrea să întorc Primul plâns în inima mea
Nepregătită pentru războiul Dintre noapte şi zi.

înainte de facere Aş ridica o scară Cu treptele Celor zece porunci Şi le-aş citi La nesfârşit Până la naşterea ta.

DE DRAGOSTE

M-am născut
Cu câteva zăpezi înaintea ta
La marginea unei păduri desfrunzite
Călcam pe frunzele moarte
Ştiute
Cu paşi mari căutând
Apoi ai apărut tu
Şi au înflorit primele flori
Din zăpada în care eu mă
Născusem.
Mâna ta a scuturat frigul
Din oasele mele
Şi am pornit împreună
Pe frunte mi-ai pus
O cunună.

Vino, mi-ai zis,
Unde multă lume ne-aşteaptă
Aşezată lângă un ochi de apă.
Ne vom boteza cu un pumn de
Lumină
Şi vom fi amândoi
Un singur anotimp.

INIMA MEA

Inima mea
E-o tânără mireasă
împodobită.
O veselă şi sprintenă ducesă
Purtată prin saloane
Cu onoruri.
Dar trupul ce-o adăposteşte
Vremelnic ca-ntr-o cuşcă fără gratii

A-mbătrânit şi n-o mai poate duce.
Doar Tu din ceruri
Poţi scoborî
Pe mica mea planetă de pământ
S-o iei în palmă
Şi s-o dojeneşti
Cu glas
De Tată bun
S-o-nveţi iubirea
96
Mai presus de toate
Cu îngerii s-o laşi să se răsfeţe
Şi-nveşnicirea-ncet
Să-nveţe.

7. Timp fără istorie

97

00
3* *"-' p> m **" CD 3'
C M g'îî m o- :
3. p
trq '
pe
CD
T3 O

a

o
3-CD
p
p
p **o.**
o -o
3
00
O 3
«Cfl
<£ O
" O
3" P< Pe Q. 3·
" 3^ 5,
13 3 O
r P
o
CD
P
O **3**
>T3 CD
►o

I

pe
£ <
P **5'**
CTQ
ffl
3
T3
g> g
O- P
B 3
v> CD
13 P
pe t/j
f §*
era **cT £**
H P>
o 3
3 O. pe pe
H C!

I

CĂLĂTORIE

Lui Eugen
Vei pleca
După o bucată de pâine Cu miezul clocotind In dulceţurile lumii.
Vei rătăci Intre coaja arsă Cu miros de câmpie Şi vatra strămoşilor.
Nu uita Că între cer Şi pământ între plită Şi foc
101
Eşti tu
Şi nu trebuie
Să arzi
înainte de împăcare.
102

FLOARE DE LOTUS

Lângă tine
Am înflorit,
în apele verzi
Ale ochilor tăi
M-am privit.
Mai ţii minte,
Tu mi-ai citit pentru întâia oară
Din cartea Cântărilor noastre
Şi piatra pe care m-ai aşezat
S-a făcut pasăre-cer.
Mai cântă-mi din Cântarea Cântărilor noastre Mereu Mereu.
103

DE DINCOLO DE LUME

Binele a îmbrăcat forma
Cuvântului
Răul, sămânţă îmbrăcat-n
Zale de fier,
încolţeşte din haos
Eu sunt.
Sunt din cenuşa rostirii
Dintâi
încolţită-n sămânţa
Cu zale de fier.
Şi exist.
Căutând
Mereu căutând
Adevărul
De dincolo de lume.
104

PĂPUŞA DIN TURTĂ DULCE

Pentru tot răul acestui veac S-a plătit.
Tinereţea
A fost un copac fără ramuri
Şi cuiburi.
Drumuri
Doar drumuri cu ferestre închise
Prin care-am privit lumea

Nesupravegheată de umbra
Morţii.
Nu mi-a fost teamă
Ea stăruia de la naşterea zilei dintâi
A păcatului
Şi-n ochii păpuşii din turtă dulce
Din care muşcam.
105
O
QSfR&FŞ <sn^£Q
O
3 7 ^ s o
▌
5 st
>-. 3 N CD
era g< "3
°H S.
3 «n CU
pe
o. 5.
3 O
P 3
3 0>
i ▌
fi a*
A
ţa
►O
: 2. < cu
n s*
3' &
CB
3 3
era
W
CD
cT
JERTFA
Ieri am ascuns
In curtea mea săracă
Mielul adus la tăiere.
Se-ascut cuţitele
Pe cremenea lăsată
Moştenire
Şi urletele se-aud de pretutindeni
Că nu e mielul
Pentru jertfa sfântă.
Mă furişez în mine -
M-aşteaptă mielul sângerând
înel-
Şi mă aplec
Ca să-1 sărut şi să-1 încurajez.
O lacrimă din ochiul lui
Alunecă
îl iau în braţe, strâns îl ţin la piept
Tu, miel de jertfă, mai eşti tu
109
k/3 O «0
0
o c 1

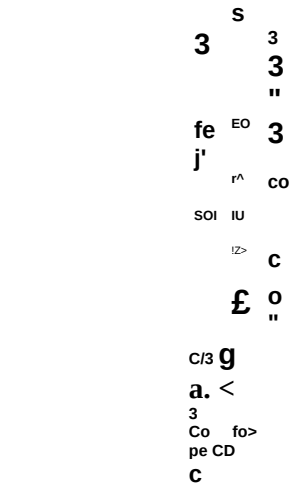

RUGĂCIUNE

Fiilor mei, Liviu şi Eugen
Doamne, ia-mi puterea
Şi credinţa
Lasă-mă să mor ca un păgân
Ia-mi şi ziua
Ce urmează nopţii
Şi speranţa că
Te voi vedea.
Şterge-mi urma
Ce-am lăsat-o-n urmă.
Dar te rog, Părinte iertător,
Ruga mea ascult-o pân-la
Capăt:
Dă credinţă şi iubire lor
Celor ce cu bună ştiinţă

'\

Trup din trupul meu S-au zămislit. Doamne, ia-mi puterea, Dă-mi în schimb răbdarea Ce ai dat-o Bunului şi răbdătorului Tău Iov.

114

ULTIMA RUGĂ

„Pacea timpului de sub pom", Bate încet ultimul gong.
întind mâna, în aşteptarea Celui ce vrea s-o prindă.
în faţa mea multe porţi Se află deschise.
Vreau să ghicesc, după ultima rugă
Şi ultimul semn făcut cu dreaptă gândire:
Care e uşa cea strâmtă.

115
CĂUTĂRI

M-aş face pasăre Cerul mă arde.
Pământul mă doare De-1 calc cu putere.
Apa în cercuri Ochi de lumină Plânge senină.
Rămâne gândul Să-1 fure vântul.
Să-1 ducă departe Cuvânt pentru-o carte.
116
LECŢIE DE IUBIRE
Să slobozim păsările din noi.
Pentru fiecare greşeală câte una. Şi apoi să iubim Şi marea şi corăbiile Şi necuprinsul.
Ne vom putea întoarce La ţărmul nostru.
Clepsidra se va umple
Şi-n ceasurile de răgaz
întoarcem sfârşitul
La strigătul dintâi:
Unde eşti?
Aici, vei răspunde!
Şi nu vom şti că suntem
Goi.
CU TINE A MURIT
Pe calea timpului cu greu Cuvântul s-a-ntrupat In unul.
Lăsând înaltul Cu gând lucid şi transparent S-a pogorât din veşicia-I Şi S-a legat în chip de Om.
într-un ungher
Pe ger şi pe tăcute
La prag de noapte
Şi de spaimă
Cu Tine a murit o lume
Şi alta nouă
Se înalţă.
121
LITANIE
Cerul deasupra Muşcă pământul Pământul se crapă Şi creşte Cuvântul.
122
ŞI OCHIUL PRIVEA FUMUL
Cursese foc Peste case şi ziduri.
Peste gândul încolţit A nesupunere.
Cursese foc
Din felia de soare.
Şi ochiul privea fumul Nimicind cetatea Până la unul.
123
ALEASA
Cine mi-a spus, Stăpâne, să aştept
în faţa depărtărilor, nu ştiu,
Şi n-aş putea vreodată
Să-1 descriu
Când numai ochi apare
în revărsat de zori
învăluit în fum şi în tăcere.
Am mai văzut un deget
Cum se ridică drept, poruncitor,
Deasupra capului.

încet se-apleacă
în semn de bun găsit
Din depărtări.
Nu e nevoie să-mi vorbească Am înţeles demult Şi nu mi-e teamă.
124
Ştiu
Că-ntr-o bună zi
El mâna toată o va-ntinde
Şi-n depărtările albastre
Voi fi mireasa Lui
Pe ape.
125
IEŞIREA DIN VIS
Când mâna mea era să prindă
Cerul
Ca jertfă pentru fiece cuvânt
Tu mi-ai cerut câte un ochi deschis
în noaptea veşnică de după trepte.
Mă doare timpul aşezat Pe umeri
Şi-n apa verde a lacului stătut Plutesc pe gânduri Dintr-un mal în altul.
Şi eu nu pot, învăţătorule, Să mai ating decât în apă Cerul.
126
ZIDUL CETĂŢII
Hotărâsem demult
Să sparg zidul cetăţii
Semenii mei adunaţi laolaltă
îşi pierduseră firea
Petreceau timpul cioplind cu migală
Chipuri,
Mulţime de chipuri
Uitând că porunca fusese
Cuvântul să fie stăpân.
Nimeni n-ar fi putut
Să mă-ntoarcă din drum
Hotărâsem demult lucrul acesta
Când singură închisă am rămas
în coliba din marginea mării
De şapte ori câte şapte vremi de uitare
Ca să aflu Cuvântul stăpân.
127

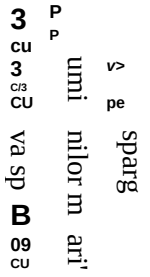

13
sac

8-

ZBOR

Doar Tu mai presus decât mine exişti Glas din înalturi răsună Când corn de lumină Făcut-ai să strigi.
Iată, răspund din amiaza Ce tremură bătută de vânturi. Braţele mele răniră pământul Când zborul spre Tine-ncepu.
Cânt peste cânturi îmi seamănă drumul Spre înaltul văzduh.
Unde eşti ?
De-a pururi îmi pare chipul ştiut
Când neştiut
Cu mine-ţi aseamăn
Şi ochiul şi taina chemării
în vis.

ZIUA DIN URMA

Ziua din urmă nu se vestise încă
Paşii mai grei ca fruntea brăzdată Măsoară timpul cetăţii.
Mai e loc?
Se aude vântul
Vestind mijlocitorul de departe.
înspre lumina ce-a rămas în urmă
Vreau să ţâşnesc ca pasărea albastră
Şi valea ce-o ridic să fie munte
Până la cer.
Să prind lumina
Şi s-o slobod,
Peste cetate.

132

SEMNUL CUNOAŞTERII

Truda pământului
N-a fost de-ajuns
Pentru răscumpărare
Şi iată,
Flămânzi şi singuri
Ne-am întors
Lângă stâlpul aducerii-aminte.
Rătăcim
Prin grădina pe care-o credeam
încă vie
Ochiul tău cel dintâi căutând
Semnul cunoaşterii.
Timpul se rotunjeşte curând Peste frunţile noastre.
Sapă-n adânc Vei găsi
Rădăcinile vieţii Sub tălpi.

134

BUNA VESTIRE

Atunci aşa a fost. Noapte a fost.
Somnul mă lăsase din braţe,
Ochiul drept lumina ca o făclie. Şi am văzut
O tablă de piatră. în rest era pustiu.
Un fâlfâit de aripi, nevăzute aripi
Scutură colbul.
Din marginea tablei până spre capăt
Se-arată cu freamăt şi cânt: "Voi veni,
Numele meu ţi-e străin. Caută-1 prin cuvintele
vechi
Ară-ţi ogorul, peste măsura umbrei,
Şi-n ceasul din urmă pune sub brazdă
Cuvintele vechi."
Totul s-a petrecut cum spusesem -
Cuvintele vechi se-ncolţiră:
Sub brazdă m-aşez şi adun
Litere mari ca de-o şchioapă,
135
Apoi altele mici le-mblânzesc -Blânde fecioare în palmă.
Ca un aluat pregătit pentru cină
Tabla de piatră crescu
File-nzecite de carte sub ochiul meu drept
Se-adunară
Şi litere mari ca de-o şchioapă
Altele mici
Rânduri şi rânduri de carte.
Veacul e clipa strivită-ntre pleoape.
Un ţipăt de fiară
Străbate pustia
Şi filele cărţii le-nghite pe rând
Lumina din ochiul cel drept se făcu
Prunc peste pruncii născuţi
în răscruce de zi.
Veacul e clipa strivită-ntre pleoape.
Şi eu am rămas. Peste pustiul din vreme Caut o piatră şi-o cruce de lemn. Colbul se-adună, freamătă vântul. "Voi veni", se aude cântul.
136

TIMPUL MĂRTURISIRII

Trupul se-apleacă-n adânc Spre izvoare.
Umbre destrămate, Pline de somn, Aşteaptă timpul mărturisirii După ce florile vor rodi Pe ultima brazdă căzută.
Peste rotunda lumină întrebări netrăite îşi caută rostul.

10. Timp fără istorie

137

TIHNĂ

Iată,
Eu eram glasul celui
Ce-a strigat în fântână.
Numele tău l-am citit Printre pietre.
Dincolo de marginea zării
E o vale
Cu turme de oi.
Lasă-ţi ulciorul căuş pentru apă
în semn de aduceri-aminte.
Vino,

Şi casă cioplită vom face.
De viaţă
Odăile multe-n lumină
Vor râde.
138

CHEMARE II

Mi-am odihnit drumul
Lângă umărul tremurat al izvorului
Apele s-au tulburat
M-au cuprins.
Vino cu mine
Până-n marea cea mare,
Lasă-mă
în răcoarea pădurii
Spaima de mare
Mă-ngheaţă.
Valurile cresc, Mâna mea tremură.
Ia-mă din marea cea mare.
Drumul e lung,
139
Catargul uscat
Numai inima bradului Din care l-am rupt Mai e verde.

CANOANELE NOPŢII

înspăimântată De albul luminii In care pietrele îşi pot măsura paşii Şi ochii pătrund Dincolo de fapte
Fug.
Timpul începe să ardă Ca un gând înşelat.
Peste zidul cetăţii Tăcerea rânduie teama Prin nevăzute ferestre.
Glasul nopţii se sparge Cuvintele plâng.
141
Vino, cuprinde-mă noapte,
Femeie cu braţele goale,
Mai frumoasă m-arăt şi mai bună.
Legile Tale le caut Singură, supusă Rămân să-mplinesc Canoanele nopţii.
142

CETATEA FĂGĂDUINŢEI

Nu pătrunsese decât gândul în cetatea făgăduinţei Fraţii mei m-aşteptau Cu miros de lapte şi miere
Fără să ştie Că trupul
îngropat până-n brâu De necredinţă Rămăsese o umbră Despicată de drumuri.
Pe hotarul
Peste care nu putusem
Să trec
O noapte aluneca în noapte
Slobozind apele somnului
Peste cugetul greu.
Singurătatea îmi împlinise ochii In două râuri Curgătoare.
144

TĂCERE

Şi-ncerc să surprind
O rămăşiţă a făpturii tale
Să-ţi simt amprentele
Lăsate pe o carte
Ori un creion
Căzut în neorânduială
Te simt pierdut

în aerul odăii
Dar
Te regăsesc într-un desen
Uitat
Ori proiectat
Pe singura icoană
Ce încă stă
Deasupra patului
în care-ai odihnit
Neodihnit de drumuri
Şi de vise.

POSTFAŢĂ

Acest al patrulea volum de versuri al Eugeniei Mi-ulescu are caracterul unei antologii, cuprinzând poezii din cărţile precedente ca şi un număr considerabil de inedite. Autoarea publică rar, cu parcimonie **(Cetatea Făgăduinţei, 1981; Cântec înainte de cină,** 1985; **Posibila trecere,** 1993), având conştiinţa valorii şi importanţei cuvântului poetic. Spre deosebire de mulţi poeţi contemporani care se întind pe hectare de text, lăsând eventual criticului de a despărţi, acolo unde există, sămânţa bună de neghină, Eugenia Miulescu încearcă să selecteze de la început bobul curat, roditor, de cel sec, amăgitor.
încă de la prima manifestare editorială şi apoi mai pregnant în **Cântec înainte de cină** şi mai ales **Posibila trecere** se despică din materia poetică un film tematic puţin cântat în lirica actuală la modul sincer - vulpoi predicatori sunt şi aici destui - şi anume, trăirea religioasă. Chiar titlul plachetei de debut, reiterând pe acele al unei poezii, şi care a scăpat vigilenţei cenzurii, era o trimitere la calea aspră şi grea, de multe ori, plină de suferinţele imperfecţiunii spre „făgăduita" cetate dumnezeiască: „Nu pătrunsese decât gândul / în cetatea făgăduinţei / Fraţii mei m-aşteptau / Cu miros de lapte şi miere, / Fără să ştie

/ Că trupul, / îngropat până-n brâu / De necredinţă / Rămăsese o umbră / Despicată de drumuri."
Textul este inclus şi în antologia de faţă care însă nu este concepută pe un criteriu cronologic, ea fiind structurată în două mari cicluri: Timp fără istorie şi Calea spre tine. împărţirea nu este formulă, ce răspunde unor etape (stadii) spirituale şi fiinţiale din perspectivă religioasă. Să nu ne închipuim însă că poeta „ilustrează" în versuri concepte, noţiuni sau subtilităţi teologico-dogmatice, şi nici nu trăieşte abisale incertitudini metafizice. Poziţia sa este a unui eu pentru care, asemenea psalmistului, nu existenţa divină este problematică, ci a găsirii drumului spre ea. Uneori acesta este al fiului risipitor şi cel mai adesea o „via dolorosa" pentru fiecare: „Drumul a fost pavat / Cu piatră de stâncă / Din adâncul pământului / Piatră ascuţită / Tăietoare de carne / împărătească, (...) Drumul a fost făcut / Şi pentru noi. / Din fiecare cedru / Ni s-a croit o cruce / Pe care s-o urcăm / La locul unde ne aşteaptă / El." **(Via dolorosa).** Poezia deschide volumul şi aparţine primului ciclu, dar în fapt îl anunţă pe cel de-al doilea, pentru că, în mare, grupajul **Timp fără istorie** este al configurării spaţiului devoţional, iar **Calea spre tine** este grăitoare de la sine. Vom vedea însă ceva mai târziu, că aventura existenţială chiar a unui **homo religiosus** poate îmbrăca mai multe forme.
Partea întâi este, în sensul celor afirmate înainte (configurarea spaţiului devoţional), al „chemării", deşi uneori în ipoteza interogativă şi al „vocaţiei" religioase: „Te chem / E prea devreme, spune nebunul / - E prea târziu, spune scepticul. / - Tu ce spui, Doamne?" **(Chemare).** întâlnim aici aspiraţia spre curăţenie sufletească şi înălţarea spirituală **(Drumul spre tine),** neliniştea şi speranţa în cunoaşterea recunoaşterii divine **(Promisiune),** ispita dulce şi durerea

vinovăţiei (Eva), tulburarea sufletească şi rugăciunea în stil psalmic **(Dă mâna ta),** ca şi, în clipe de iluminare, comuniunea, aproape mistică, din excepţionalele poezii **Ecou peste timp** şi **Urmele paşilor,** amintind de extazele Teresei de Avilla. Elanul religios poate lua şi forma unui colind stilizat şi a elipsei metafizice blagiene din poezia sa târzie, cu notabile efecte poetice: „Aripă izvor, / Aripă de zeu / Dor de Dumnezeu / Aripă-n lumină, / Aripă jos, / Aripă sus, / Până la Isus." **(Zborul aripii).** Dar această predispoziţie va căuta lucrarea şi în semnele sacralităţii nu numai în exterior, în lumea înconjurătoare care mărturiseşte lucrarea dumnezeiască, voinţa şi gloria ei, ci şi în interior, în fântâna sufletului, în aşteptarea revelaţiei. Este calea cea mai dificilă sau de adulaţie, şi implică o angajare profundă a eului în actul devoţional, o renunţare de sine şi o reconstrucţie a fiinţei în acest sens. Iar secţiunea, **Calea spre tine** schiţează, sau mai bine zis postulează, bineînţeles, poetic cele două posibilităţi de aprehendare a misterului divin: a minţii şi a sufletului. Ele sunt diferite însă nu se contrazic şi de multe ori se întâlnesc şi se întregesc. în **Litanie, Ieşirea din vis, Zidul cetăţii** sau **Ziua din urmă,** fără a exclude tremolul interior - în ultima este chiar dramatic - efortul este mai degrabă intelectual, al unui eu lucid, conştient de situarea sa în lume, şi, aş spune, de precaritatea credinţei umane („Mă doare timpul aşezat / Pe umeri."), în absenţa spiritualului. Cealaltă alternativă se desprinde din **Rugăciune, Lecţia de iubire** şi **Timpul mărturisirii**

şi este aceea a căutării iubitoare din interior spre exterior şi a împlini astfel rosturile omului ca fiinţă destinată mântuirii: „Cu tine a murit o lume / Şi alta nouă se înalţă."
Conceput antologic, pe o idee, volumul **Timp fără istorie,** care astfel nu poate cuprinde întreaga paletă lirică a autoarei, vorbeşte într-un limbaj poetic curat şi plin de miez, despre redempţiunea unei conştiinţe contemporane în lumina credinţei. *Paul Dugneanu*

CUPRINS

Via dolorosa, 9 • Inflorescenţă, 11 • Servul Tău, 12 • Chemare, 14 • Drumul spre Tine, 15 • Eva, 19 • Ultima speranţă, 21 • Promisiune, 23 • Dimineaţa de plumb, 25 • Corul robilor, 29 • Dă mâna Ta, 31 • Ecou peste timp, 35 • Muntele Măslinilor, 37
• Din iubire, 39 • Urmele paşilor, 41 • Cuvintele tale, 43 • Drumul spre cruce, 45 • Zborul aripii, 47
• Vindecare, 48 • Bob de lumină, 50 • Oglinda desăvârşirii, 51 • Ai venit, 53 • întâlnire, 54 • Măria Magdalena, 55 • Rugul aprins, 57 • Măria, 58 • Aşteptare, 60 • Iartă-mă, 65 • Lumina promisă, 66 • Imnul bucuriei, 67 • Eden, 71 • Laodicea, 73 • Cărările lumii, 75 • în noaptea aceea, 76 • Distih, 78 • Semnul Crucii, 79 • Rod, 83 • Strigătul iubirii, 84 • Drumuri în pustie, 86 • Chemare din înalt, 88 • Urcare la cer, 90 • Rugă, 92 • De dragoste, 94 • Inima mea, 96 • Tu, 98 •

Ni

COLECJIA POESIS

Sub semnul sensibilităţii

Poezia Eugeniei Miulescu respiră sentimente şi religiozitate. Iubirea ei pentru Cuvântul sacru are rădăcini adânci, vizibile chiar în volumul de debut şi nu a fost dezminţită de următoarele apariţii editoriale. In „Cântec înainte de cină", volum remarcabil, perceput ca atare şi de cititori şi de critica de specialitate - şi care a avut girul marelui iubitor de poezie şi de carte, Mircea Ciobanu - nu numai textul ei ci şi întregul subtext, vibrau de sensibilitate, de iubire purificatoare şi de trăiri inspirate de cărţile sacre.'

Absolventă de filologie, pentru poeta Eugenia Miulescu, în mod firesc, lecţia marilor clasici este carte de căpătâi, iar de la moderni este preluată doar bucuria pentru noutatea expresiei. Dezinvoltă, fără trac, dar emoţionată, poezia ei este, uneori, vie şi duioasă ca un vers din „Cântarea Cântărilor", alteori aspră ca o jelanie a lui Ieremia.

Avem în faţă o culegere de poeme pentru urechea creştinului şi pentru ochiul estetului.

Florin Lăiu

ISBN 973-98503-6-7